

Vart jag mej i världen vänder...

Jag kan höra din röst
i skogens stilla sus.
Den berör mej och ger mej
nästan som ett rus.

Jag kan se din målning,
din pensels sköna drag,
i kvällningen på himmelen
nästan varje dag.

Jag kan känna din andedräkt
i vindens lugna bris.
Den smeker mej och lovar
att ta mej ur min kris.

När regnet faller tänker jag
att det är dina tårar
som rinner ner, utför din kind,
när någon djupt mej sårar.

Solen lyser ner på mej.
Jag ser dina anletsdrag.
Strålarna de värmer mej
och styrker mej var dag.

Jag kan se och känna dej
var jag än är i världen.
Det känns så skönt att veta att
du följer mej på färden.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren ResenärGenomLivet med Poeter.se id #40061 innehar upphovsrätten